

РЕШЕНИЕ

№ 7235

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8561** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Е. С. Дивинисиева срещу Решение от №3630/26.07.2023 г. по АНД № 4534/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-000202/13.01.2023г., издадено от Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.20, ал.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Е. С. Дивинисиева е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл.179, ал.2, пред.1 от ЗДвП; за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП; и за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, пред.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Според касатора СРС неправилно е установил фактите, като в следствие това е довело и до неправилност на изведените правните последици от тези факти. Сочи се, че Дивинисиева била

наказана два пъти за едно и също нещо, а описаната в НП фактическа обстановка не отговаряла на истината. Твърди се, че нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП не е извършено. Претендира се за неясно описание на третото нарушение, като се твърдял отказ от проверка за употреба на алкохол с техническо средство, а в същото време се сочел и отказ от медицинско изследване. Налице било и нарушение на императивното правило на чл. 40 от ЗАНН, свидетелите да бъдат повече от един. Счита, че при изготвяне на Талон за изследване №113475 са допуснати съществени процесуални нарушения, преграждащи правото на защита на касатора, тъй като процесният не се е придружавал от осемте стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване. Навежда доводи, че са били налице всички предпоставки за прилагането на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН. Твърди се и прекомерност на наложените наказания. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП. Претендира присъждането на разноски.

В съд.з. касаторът Е. С. Дивинисиева, р.пр., не се явява и не се представлява. В представено по делото писмено становище от процесуалния й представител адв.Ш. се поддържа касационната жалба.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява в съд.з. и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 05.01.2023 г. около 00:20 часа, Е. С. Дивинисиева управлявал лек автомобил марка „О.“, модел „Инсигния лимузина ХБ“ с рег. [рег.номер на МПС], като се движела в [населено място] по улица „3004-та“ в[жк], в посока от [улица]към [улица]. На кръстовището с [улица], поради движение с несъобразена скорост спрямо релефа на местността - остър ляв завой, Дивинисиева реализирала ПТП с паркираните от дясната ѝ страна два леки автомобила марка „Шевролет“, модел „Авео“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка „С.“, модел „Ц 4“ с рег. № СВ 1244 РС, след което се отклонила и отново се ударила, този път в пътен знак „БЗ“, като не спряла, за да установи последиците от произшествието, а продължила движението си с автомобила. Действията ѝ били наблюдавани от свидетеля Васимир И., който пушел цигара на терасата на жилището си и видял как управляваният от Дивинисиева автомобил първо ударил няколко паркирани автомобила, а след това и пътен знак „Стоп“, който паднал от удара. Свидетелят се обадил на телефон 112 и подал сигнал за случващото се. След удара в пътния знак автомобилът продължил движението си, направил обиколка в квартала около кооперациите, след което вече бил спрял след гонитба от полицаите, които се отзовали на сигнала на И.. Полицаите пристъпили към рутинната проверка за алкохол на водача с дрегер, но Дивинисиева изрично отказала да бъде изпробвана за употреба на алкохол. Издаден е талон за медицинско изследване № 113475, който ѝ бил връчен

в 03:15 часа на 05.01.2023 г., като ѝ била дадена възможност в рамките на 45 минути да се яви в болница „Света А.“, за да даде кръв за химическо изследване. Същата обаче не се явила в болницата, за да даде кръв.

Срещу жалбоподателката Дивинисиева бил съставен АУАН № 880709 от 05.01.2023 г. за нарушения на чл.20, ал.2 от ЗДвП; на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП и на чл.174, ал.3, пред.1 от ЗДвП. Актът бил връчен лично на Дивинисиева на същата дата за запознаване и последната го подписала без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел при установяване на нарушенията. Касаторът не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представил в законоустановения срок писмени възражения пред АНО, против направените в акта констатации.

Въз основа на направените констатации в съставения АУАН, при идентично съдържание е издадено и процесното НП.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административните нарушения както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Решението на районния съд е валидно и допустимо и правилно.

В преценката на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства, въззивният съд правилно и в съответствие с логическите и опитните правила е достигнал до правно обосновани фактически изводи за правно значимите по отношение на спора юридически факти, относно доказване на извършените нарушения. Настоящият състав на съда намира, че установеното с АУАН е доказано по безспорен начин като точно е спазен процесуалния ред за целта. Налице са достатъчно доказателства, относно авторството и факта на извършените нарушения. Направените от СРС фактически констатации не са оборени от касатора, напротив потвърждават се от всички доказателства по делото, включително от свидетелските показаниякоито са непротиворечиви, както помежду си, така и с останалите писмени доказателства.

Във връзка с оспорването на фактическите констатации на СРС от касатора не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Направеното описание на установените нарушения съответства на законното изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени.

По същество в касационната жалба не са релевирани конкретни пороци на решението, а е изразено несъгласие с изводите на съда. Възраженията, изложени в касационната жалба преповтарят възраженията, изложени във въззивната жалба, които съдът е обсъдил и отхвърлил аргументирано. Изводите му се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Административната отговорност на касатора е ангажирана на първо място за нарушение по чл. 179, ал. 2 от ЗДвП. Посочената разпоредба предполага от обективна страна да е реализирано ПТП, което в хипотезата на предложението първо е причинено от движение на превозно средство с несъобразена скорост. Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП водачите на пътните превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с

характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Задължението, което чл.20, ал.2 от ЗДвП вменява на водачите, е при съблюдаване на определените в закона или сигнализираните с пътен знак ограничения на скоростта, да извършват конкретна преценка на скоростта на движение с посочените в разпоредбата обстоятелства, така че да не се създават опасности и пречки за движението и да не се поставя в опасност живота и здравето на хората или риск от причиняване на имуществени вреди. В случая по делото е безспорно доказано, че именно касаторът е реализирал ПТП, тъй като поради движение с несъобразена с релефа на местността скорост, управлявания от нея лек автомобил се удря в паркираните от дясната ѝ страна два леки автомобила марка „Шевролет“, модел „Авео“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка „С.“, модел „Ц 4“ с рег. № СВ 1244 РС, след което се отклонила и отново се ударила, този път в пътен знак „БЗ“.

Възражението на касатора за нарушаване на забраната „не два пъти за същото“, е неоснователно. СРС правилно е отхвърлил същото възражение, като е приел, че става въпрос за еднакви по вид нарушения, но няма припокриване на фактите. Забраната "не втори път за същото" по чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК, вр.чл.84 ЗАНН означава влязлото в сила НП да е точно за „същото нарушение“. Това изискване не предизвиква спор, че се отнася само до фактите на нарушението, а не и до тяхната правна квалификация /в какъвто смисъл в съдебната практика се цитира най-често р. 197/1958-II, Сб., с. 130/. Затова не различната правна квалификация обуславя спазване на забраната *ne bis in idem*, а само различните факти, в които се изразява нарушението. В случая процесното НП е за нарушение, изразяващо се от фактическа страна в това, че на 05.01.2023г. в 0:20ч. касаторът поради движение с несъобразена скорост спрямо релефа на местността - остър ляв завой, реализирала ПТП с паркираните от дясната ѝ страна два леки автомобила марка „Шевролет“, модел „Авео“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка „С.“, модел „Ц 4“ с рег. № СВ 1244 РС, а второто НП, че на 05.01.2023г. в 0:24ч. поради движение с несъобразена скорост спрямо релефа на местността – наклон, реализирала ПТП с паркираните от лявата ѝ страна два леки автомобила марка „О.“, модел „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка „М.“, модел „В 220 ИЛИ“ с рег. [рег.номер на МПС] , т.е. касае се за две различни, отделни и съвсем самостоятелни деяния.

Вмененото на наказаното лице нарушение по т.2 от НП правилно е квалифицирано като такова по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП. Според посочената разпоредба водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Санкционната норма на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП предвижда лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП. Безспорно е доказано, че Дивинисиева не е спряла да установи последиците от ПТП, а вместо това е напуснал местопроизшествието (предвид данните за осъществено преследване от полицейски служители и последвалото принудително спиране на водача). Същата не е проверила какви са последствията и дали има причинени щети и пострадали хора, като по този начин съвсем съзнателно е нарушила разпоредбата на чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП, като нито е известила служителите на отдел „ПП“ при СДВР, нито е изчакала пристигането им.

На следващо място касаторът е наказан и за нарушение на разпоредбата на

чл.174, ал.3 от ЗДвП. При анализа на така установената фактическа обстановка, съдът намира, че касаторът, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол е нарушила разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Горното се установява, както от гласните доказателствени средства, така и от писмените доказателствата. АНО правилно е възприел фактическата обстановка и е наложил наказание на коректното правно основание - чл. 174, ал.3 от ЗДвП. Тук е моментът да се отбележи, че между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Изрично в НП е посочено, че касаторът е нарушила чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП, а именно отказ за изпробване с техническо средство и тази хипотеза е доказана от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. За възникване на отговорността по чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП не е необходимо да е реализиран кумулативно и съставът по чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП – водачът да не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В конкретния случай безспорно се установява, че касаторът е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества. Нещо повече, касационната инстанция приема, че причината, поради която му е наложено наказанието се дължи на пасивното поведение на касатора, а именно своевременно да изпълни предписанието на контролните органи за извършване на медицинско изследване.

Не се споделят касационните оплаквания, относно неяснота при изписване на състава на нарушението в процесното наказателно постановление. В словесната част ясно и безпротиворечиво е изписано нарушението, а именно „отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство“. Същото кореспондира изцяло с посочената като нарушена разпоредба. Доводите на касатора, свързани с допуснати съществени процесуални нарушения, преграждащи правото на защита на касатора при изготвяне на Талон за изследване №113475, са неоснователни, тъй като върху представения талон е поставен съответният стикер.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя съображенията на районния съд и направения въз основа на тях извод, че извършеното от Дивинисиева не представлява маловажен случай на административни нарушения, поради което същите не следва да се преповтарят. Възражението на касатора в този смисъл, като неоснователно, се отхвърля.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърдено НП следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от №3630/26.07.2023 г. по АНД № 4534/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.